

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 13ης Δεκεμβρίου 1999 *

Στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-189/95, T-39/96 και T-123/96,

Service pour le groupement d'acquisitions (SGA), εταιρία γαλλικού δικαίου, με έδρα το Istres (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τον Jean-Claude Fourgoux, δικηγόρο Παρισίων, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Pierrot Schiltz, 4, rue Béatrix de Bourbon,

προσφεύγουσα-ενάγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης αρχικώς από τους Giuliano Marengo, νομικό σύμβουλο, και Guy Charrier, δημόσιο υπάλληλο κράτους μέλους αποσπασμένο στην Επιτροπή, ακολούθως από τους Marengo και Loïc Guérin, δημόσιο υπάλληλο κράτους μέλους αποσπασμένο στην Επιτροπή, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής-εναγομένης,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

που έχουν ως αντικείμενο αιτήματα περί ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής της 5ης Ιουνίου 1996, περί απορρίψεως καταγγελίας της προσφεύγουσας-ενάγουσας βάσει του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 81 ΕΚ), περί ακυρώσεως φερομένης σιωπηρής αποφάσεως της Επιτροπής περί αρνήσεως λήψεως προσωρινών μέτρων εν συνεχεία της ως άνω καταγγελίας και περί αποκαταστάσεως ζημίας,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ
ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους Β. Vesterdorf, Πρόεδρο, J. Pírung και Μ. Βηλαρά, δικαστές,

γραμματέας: Α. Maij, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 2ας Μαρτίου 1999,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

- 1 Η εταιρία Service pour le groupement d'acquisitions (στο εξής: SGA), προσφεύγουσα-ενάγουσα (στο εξής: προσφεύγουσα), ασκεί στη Γαλλία, όπως διευκρινίζει η ίδια, τη δραστηριότητα του παραγγελιοδόχου του τελικού χρήστη σύμφωνα με τις διατάξεις

του άρθρου 3, σημείο 11, του κανονισμού (ΕΟΚ) 123/85 της Επιτροπής, της 12ης Δεκεμβρίου 1984, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης ΕΟΚ σε ορισμένες κατηγορίες συμφωνιών διανομής και εξυπηρετήσεως των πελατών πριν και μετά την πώληση αυτοκινήτων οχημάτων [ΕΕ 1985, L 15, σ. 16, στο εξής: κανονισμός 123/85, όπως αντικαταστάθηκε από 1ης Οκτωβρίου 1995 με τον κανονισμό (ΕΚ) 1475/95 της Επιτροπής, της 28ης Ιουνίου 1995 (ΕΕ L 145, σ. 25)].

- 2 Η προσφεύγουσα υπέβαλε στις 24 Ιουνίου 1994 ενώπιον της Επιτροπής καταγγελία δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25, στο εξής: κανονισμός 17). Η ως άνω καταγγελία, η οποία πρωτοκολλήθηκε στις 4 Ιουλίου 1994, στρεφόταν κατά του κατασκευαστή αυτοκινήτων οχημάτων Peugeot και Citroën (στο εξής: PSA).
- 3 Με την καταγγελία της, η προσφεύγουσα κάλεσε την Επιτροπή να εγκαλέσει την PSA, προσωρινώς, ώστε η δεύτερη να παύσει να παρέγγραφοι την εφαρμογή του άρθρου 3, σημείο 11, του κανονισμού 123/85, ασκώντας πιέσεις στους εγκατεστημένους εντός άλλων κρατών μελών, ιδίως στο Βέλγιο, την Ισπανία και τις Κάτω Χώρες, αποκλειστικούς αντιπροσώπους να μην προβούν στην εκτέλεση των παραγγελιών της.
- 4 Με έγγραφο της 11ης Αυγούστου 1994, η Επιτροπή διευκρίνισε στην προσφεύγουσα, ιδίως, τα έγγραφο: «καθίσταται ανέφικτο (...) να εκτιμηθεί η ανάγκη θεσπίσεως ενδεχομένως των προσωρινών μέτρων που ζητήσατε (...). Προς τούτο, το αίτημά σας θα έπρεπε να στηρίζεται σε περισσότερα σαφή στοιχεία (...)».
- 5 Η SGA απηύθυνε στις 24 Απριλίου 1995 προς την Επιτροπή έγγραφο οχλήσεως, δυνάμει του άρθρου 175 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 232 ΕΚ), με το οποίο την κάλεσε να κοινοποιήσει στην PSA τις δυνάμεις να στοιχειοθετηθούν εις βάρος της τελευταίας αιτιάσεις και να ικανοποιήσει το αίτημά της περί λήψεως προσωρινών μέτρων.

- 6 Η προσφεύγουσα άσκησε στις 9 Οκτωβρίου 1995 ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγή προκειμένου να αναγνωρισθεί η παράλειψη της Επιτροπής, να ακυρωθεί η φερομένη σωτηρή απόφασή της να μη δώσει συνέχεια στο αίτημα για τη λήψη προσωρινών μέτρων, καθώς και αγωγή αποζημιώσεως προς αποκατάσταση ζημίας (υπόθεση T-189/95).
- 7 Η Επιτροπή απηύθυνε στις 6 Νοεμβρίου 1995 προς την προσφεύγουσα ανακοίνωση δυνάμει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 25ης Ιουλίου 1963, περί των αέγγραφο που προβλέπει το άρθρο 19, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 37). Απαντώντας στην εν λόγω ανακοίνωση, η προσφεύγουσα υπέβαλε τις παρατηρήσεις της στις 4 Δεκεμβρίου 1995.
- 8 Η προσφεύγουσα απέστειλε στις 8 Ιανουαρίου 1996 νέο έγγραφο οχλήσεως στην Επιτροπή, καλώντας την να θεσπίσει προσωρινά μέτρα και να λάβει απόφαση δυνάμει να αποτελέσει αντικείμενο δικαστικής προσφυγής.
- 9 Δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν ενήργησε, η προσφεύγουσα άσκησε στις 15 Μαρτίου 1996 νέα προσφυγή-αγωγή (υπόθεση T-39/96), αιτούμενη εκ νέου τη διαπίστωση της παραλείψεως της Επιτροπής, την ακύρωση ενδεχομένης αρνητικής αποφάσεως για τη λήψη προσωρινών μέτρων και την καταδίκη της Επιτροπής στην αποκατάσταση της ζημίας.
- 10 Με απόφαση της 5ης Ιουνίου 1996, η Επιτροπή απέρριψε την καταγγελία της προσφεύγουσας.
- 11 Με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 8 Αυγούστου 1996, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή-αγωγή, αξιώνοντας την ακύρωση της εν λόγω αποφάσεως και την αποκατάσταση της ζημίας (υπόθεση T-123/96).

- 12 Με διάταξη της 30ής Ιανουαρίου 1997, η ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή στα πλαίσια της υποθέσεως T-189/95 με χωριστό δικόγραφο, σύμφωνα με το άρθρο 114 του Κανονισμού Διαδικασίας, ενώθηκε για να εκδικαστεί με την ουσία της υποθέσεως.
- 13 Με διάταξη της 1ης Φεβρουαρίου 1999, ο πρόεδρος του πρώτου τμήματος του Πρωτοδικείου αποφάσισε τη συνεκδίκαση των τριών υποθέσεων για τους σκοπούς της προφορικής διαδικασίας και της εκδόσεως αποφάσεως.
- 14 Οι διάδικοι συμμορφώθηκαν προς την πρόσκληση που τους απηύθυνε το Πρωτοδικείο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 64 του Κανονισμού Διαδικασίας του, να προσκομίσουν ορισμένα έγγραφα πριν από τη συζήτηση ακροατηρίου. Κατά τη δημόσια συνεδρίαση της 2ας εγγράφου 1999, οι διάδικοι αγόρευαν και απάντησαν στις ερωτήσεις που τους υπέβαλε το Πρωτοδικείο.
- 15 Κατά τη συζήτηση ακροατηρίου, η Επιτροπή διευκρίνισε ότι μεταξύ των εγγράφων που είχε προσκομίσει σύμφωνα με την αίτησέγγραφωτοδικείου είχε συμπεριλάβει, εκ λάθους, και συγκεκριμένο έγγραφο. Η προσφεύγουσα εναντιώθηκε στην αφαίρεση του ως άνω εγγράφου. Μετά τη συζήτηση ακροατηρίου, ο πρόεδρος του πρώτου τμήματος αποφάσισε την αφαίρεσή του από τη δικογραφία και την επιστροφή του στην Επιτροπή.
- 16 Με έγγραφο που απηύθυνε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 22 Μαρτίου 1999, ο εκπρόσωπος της προσφεύγουσας ζήτησε τη διόρθωση του πρακτικού της συνεδριάσεως της 2ας Μαρτίου 1999 με το αιτιολογικό ότι δεν αποδιδόνταν πιστά τα όσα είχαν λεχθεί επ' αφορμή του ως άνω εγγράφου. Αφού ακούστηκε η άποψη της καθής, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να αποφανθεί επί του εν λόγω αιτήματος με την απόφασή του.

Αιτήματα των διαδίκων

17 Στα πλαίσια της υποθέσεως T-189/95, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να αναγνωρίσει την παράλειψη της Επιτροπής·

- να ακυρώσει τη σωπηρή απόφαση να μη δοθεί συνέχεια στο αίτημά της περί λήψεως προσωρινών μέτρων·

- να αναγνωρίσει την εξωσυμβατική ευθύνη της Επιτροπής και να επιδικάσει στην SGA το ποσό των 200 000 ευρώ·

- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

18 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·

- επικουρικώς, να αναγνωρίσει ότι η προσφυγή

- στερείται αντικειμένου και, επιπλέον, είναι αβάσιμη όσον αφορά την παράλειψη και τη στοιχειοθέτηση της εξωσυμβατικής ευθύνης της·

- είναι αβάσιμη όσον αφορά το αίτημα περί ακυρώσεως της φερομένης σιωπηρής αποφάσεως περί αρνήσεως λήψεως προσωρινών μέτρων·

- να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

19 Στα πλαίσια της υποθέσεως T-39/96, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να αναγνωρίσει την παράλειψη της Επιτροπής·

- στον βαθμό που το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η αποχή της Επιτροπής όσον αφορά το αίτημα περί λήψεως προσωρινών μέτρων ισοδυναμεί με αρνητική απόφαση, να ακυρώσει την εν λόγω απόφαση·

- να επιδικάσει στην SGA το ποσό των 150 000 ευρώ ως επιπλέον αποζημίωση·

- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

20 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη, επικουρικώς δε ως αβάσιμη στον βαθμό που επιδιώκεται η στοιχειοθέτηση της ευθύνης της και ως απαράδεκτη στον βαθμό που αποσκοπεί στην ακύρωση της φερομένης αρνητικής αποφάσεώς της να θεσπίσει προσωρινά μέτρα και ως αβάσιμη όσον αφορά την παράλειψη

- να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

21 Στα πλαίσια της υποθέσεως T-123/96, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της 5ης Ιουνίου 1996

- να διαπιστώσει την εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινότητας και να επιδικάσει στην SGA το ποσό των 360 000 ευρώ ως αποζημίωση

- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

22 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη στον βαθμό που επιδιώκεται να στοιχειοθετηθεί η ευθύνη της και ως αβάσιμη στον βαθμό που ζητείται η ακύρωση της αποφάσεως περιέγγραφου της καταγγελίας
- να καταδικάσει τέγγραφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

23 Κληθείσα κατά τη συζήτηση ακροατηρίου να διευκρινίσει αν εξακολουθούσε να εμμένει στις προβληθείσες στα πλαίσια των υποθέσεων T-189/95 και T-39/96 αξιώσεών της, η προσφεύγουσα παραιτήθηκε, με έγγραφο της 6ης Απριλίου 1999, από τα αιτήματά της περί παραλείψεως. Με έγγραφο της 23ης Απριλίου 1999, η Επιτροπή έλαβε υπό σημείωση τις εν λόγω παραιτήσεις, ενέμεινε όμως ως προς το αίτημά της περί καταδίκης της προσφεύγουσας στα συναφή προς τις δύο αυτές υποθέσεις δικαστικά έξοδα.

Επί του αιτήματος περί διορθώσεως του πρακτικού της συζητήσεως ακροατηρίου

24 Το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι στη συγκεκριμένη περίπτωση παρέλκει η αιτηθείσα από την προσφεύγουσα διόρθωση του πρακτικού της συζητήσεως ακροατηρίου. Η πρόταση της οποίας ζητείται η τροποποίηση είναι διατυπωμένη ως εξής: «Ο εκπρόσωπος της προσφεύγουσας αντιτάσσεται στην αφαίρεση του κατατεθέντος εκ λάθους από την Επιτροπή εγγράφου». Η πρόταση αυτή αναπαράγει πιστά το ουσιαδές περιεχόμενο των δηλώσεων του εκπροσώπου της προσφεύγουσας, ήτοι την αντίθεσή της στην αφαίρεση του εγγράφου «του κατατεθέντος εκ λάθους από την Επιτροπή» εξατομικεύει απλώς το οικείο έγγραφο, χωρίς να σημαίνει ότι ο εκπρόσωπος της προσφεύγουσας αποδέχθηκε το αληθές του ισχυ-

ρισμού. Αντίθετα, το Πρωτοδικείο, έχοντας πειστεί, ενόψει του συνόλου των αντιδράσεων των εκπροσώπων της Επιτροπής κατά τη συζήτηση ακροατηρίου, ότι το επίδικο έγγραφο προσκομίστηκε όντως εκ λάθους, έκρινε ότι δικαιολογούνταν ο χαρακτηρισμός αυτός. Τέλος, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι δεν απαιτείται να περιληφθεί στο πρακτικό ο ερειδόμενος σε παραβίαση των δικαιωμάτων άμυνας ισχυρισμός του εκπροσώπου της προσφεύγουσας, εφόσον ελήφθη υπόψη εκ μέρους του προέδρου του τμήματος ο οποίος διέταξε την αφαίρεση του εν λόγω εγγράφου από τη δικογραφία.

Επί του παραδεκτού των αιτημάτων περί ακυρώσεως της φερομένης σιωπηρής απορρίψεως του αιτήματος περί λήψεως προσωρινών μέτρων (υποθέσεις T-189/95 και T-39/96)

- 25 Μολονότι η Επιτροπή δεν αμφισβητεί το παραδεκτό της προσφυγής παρά μόνο στη υπόθεση T-39/96, στο μέτρο που επιδιώκεται η ακύρωση της φερομένης σιωπηρής αποφάσεως περί απορρίψεως του αιτήματος για τη λήψη προσωρινών μέτρων, εναπόκειται στο Πρωτοδικείο να εξετάσει αυτεπαγγέλτως και στην υπόθεση T-189/95 αν και η αποχή της Επιτροπής, σε σχέση με το διατυπωθέν με την καταγγελία αίτημα, συνιστούσε εν προκειμένω απόφαση δεκτική προσφυγής.
- 26 Πρέπει να υπομνηστεί ότι συνιστούν πράξεις ή αποφάσεις δυνάμενες να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως, κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρου 230 ΕΚ), τα μέτρα που παράγουν δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα, ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας κατά τρόπο σαφή τη νομική του κατάσταση (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Νοεμβρίου 1981 στην υπόθεση 60/81, IBM κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 2639, σκέψη 9). Η σιωπή απλώς και μόνον ενός θεσμικού οργάνου δεν μπορεί να παραγάγει παρόμοια αποτελέσματα, εκτός και αν η συνέπεια αυτή προβλέπεται ρητώς από διάταξη του κοινοτικού δικαίου.
- 27 Το κοινοτικό δίκαιο προβλέπει, σε ορισμένες συγκεκριμένες περιπτώσεις, ότι η σιωπή ενός θεσμικού οργάνου ισοδυναμεί με απόφαση οσάκις το όργανο κλήθηκε να λάβει θέση και δεν αποφάνθηκε συναφώς μετά την εκπνοή δεδομένης προθεσμίας.

Ελλείπει παρομοίων ρητών διατάξεων περί καθορισμού προθεσμίας, μετά τη λήξη της οποίας λογίζεται ότι μεσολαβεί σιωπηρή απόφαση, και περί καθορισμού του περιεχομένου της εν λόγω αποφάσεως, η απραξία του οργάνου δεν μπορεί να εξομολώνεται με απόφαση, εκτός και αν διακυβεύεται το σύστημα των εγκαθιδρυμένων με τη Συνθήκη ενδίκων μέσων.

28 Ο κανονισμός 17 καθώς και ο προαναφερθείς κανονισμός 99/63, της 25ης Ιουλίου 1963, δεν προβλέπουν ότι το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν απάντησε σε πρόσκληση να ενεργήσει μπορεί να επέχει θέση αποφάσεως.

29 Ασφαλώς, κατά τη νομολογία, απόφαση με την οποία η Επιτροπή αποφαινεται επί τμήματος των παραβάσεων που αποτελούν αντικείμενο καταγγελίας δυνάμει του άρθρου 3 του κανονισμού 17, χωρίς να προσδιορίζει τη συνέχεια που προτίθεται να επιφυλάξει στους λοιπούς ισχυρισμούς της ίδιας καταγγελίας, μπορεί να ερμηνευθεί ως μερική και σιωπηρή απόρριψη της ως άνω καταγγελίας (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 19ης Οκτωβρίου 1995 στην υπόθεση C-19/93 P, Rendo κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. I-3319, σκέψεις 28 και 29). Στην προκειμένη περίπτωση, όταν ασκήθηκαν οι προσφυγές επί των υποθέσεων T-189/95 και T-39/96, η Επιτροπή δεν είχε εκδώσει καμία μερική απόφαση δυνάμει να ερμηνευθεί ως συνεπαγόμενη απόρριψη του αιτήματος περί λήψεως προσωρινών μέτρων. Επομένως, είναι απαράδεκτα τα αιτήματα περί ακυρώσεως φερομένης σιωπηρής αποφάσεως απορρίψεως του αιτήματος περί λήψεως προσωρινών μέτρων.

Επί του αιτήματος ακυρώσεως της αποφάσεως της 5ης Ιουνίου 1996 περί απορρίψεως της καταγγελίας (υπόθεση T-123/96)

30 Με τα υπομνήματά της, η προσφεύγουσα προέβαλε κατ' ουσίαν τέσσερις λόγους ακυρώσεως. Ο πρώτος λόγος θεμελιώνεται στην παράβαση ουσιωδών τύπων και ειδικότερα στις δικονομικές εγγυήσεις, ο δεύτερος στην παραβίαση της Συνθήκης, ο τρίτος στην πρόδηλη πλάνη περί την εκτίμηση εκ μέρους της Επιτροπής κατά την

άσκηση της εξουσίας της περί λήψεως προσωρινών μέτρων και ο τέταρτος σε κατάχρηση εξουσίας.

- 31 Κατά τη συζήτηση ακροατηρίου, η προσφεύγουσα προέβαλε δύο νέους λόγους ακυρώσεως, αρυομένους, αντιστοίχως, από το ότι η παρέλευση μη εύλογης προθεσμίας μεταξύ της καταγγελίας της και της προσβαλλομένης αποφάσεως αρκούσε για να δικαιολογήσει την ακύρωσή της και από το ότι η απόφαση δεν ήταν επαρκώς αιτιολογημένη.
- 32 Κατ' αρχάς, πρέπει να εξεταστούν από κοινού ο πρώτος και ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως, καθώς και οι δύο λόγοι που προεβλήθησαν κατά τη συζήτηση ακροατηρίου και αποσκοπούν κατ' ουσίαν στην επιβεβαίωση ότι η Επιτροπή παρέβη τις υποχρεώσεις της όσον αφορά την αντιμετώπιση της καταγγελίας.

Επί των αρυομένων από την παραβίαση εκ μέρους της Επιτροπής των υποχρεώσεών της ως προς την αντιμετώπιση της καταγγελίας λόγω ακυρώσεως

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

- 33 Με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, ο οποίος θεμελιώνεται στην παράβαση ουσιαστών τύπων και, ιδίως, των δικονομικών εγγυήσεων, η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι δεν προέβη σε εμπεριστατωμένη και αμερόληπτη εξέταση της καταγγελίας της όπως όφειλε να πράξει.

- 34 Ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως έχει τρία σκέλη. Με το πρώτο, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη συνισταμένη στην αλλοίωση αποδεικτικών στοιχείων που της προσκομίστηκαν. Η Επιτροπή παρέλειψε να τα εξετάσει σοβαρά, επιπλέον δε τα υποτίμησε. Με τον τρόπο αυτό, η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη περί την εκτίμηση όσον αφορά την αποδεικτική ισχύ των εν λόγω αποδεικτικών στοιχείων.
- 35 Με το δεύτερο σκέλος του λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη περί την εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος.
- 36 Με το τρίτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα επικαλείται πρόδηλη πλάνη ως προς τον εντοπισμό του κέντρου βάρους της παραβάσεως και ως προς την αρμοδιότητα των γαλλικών δικαστικών και διοικητικών αρχών.
- 37 Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι εμπίπτει στην εξουσία της, και μάλιστα στα πλαίσια του καθήκοντός της, να κάνει κατά προτεραιότητα χρήση των μέσων που διαθέτει αποκλειστικά και μόνο για τις υποθέσεις που εμφανίζουν επαρκώς κοινοτικό ενδιαφέρον.
- 38 Εξάλλου, αμφισβητεί το παραδεκτό του αρουμένου από παράβαση των δικονομικών εγγυήσεων και ουσιωδών τύπων λόγου, με το αιτιολογικό ότι είναι αστήρικτες οι αιτιάσεις της προσφεύγουσας.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 39 Οι υποχρεώσεις της Επιτροπής, οσάκις αυτή επιλαμβάνεται καταγγελίας, έχουν προσδιοριστεί με πάγια νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου, επιβεβαιωθείσα εσχάτως με την απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Μαρτίου 1999 στην υπόθεση C-119/97 P, Ufex κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1999, σ. I-1341, σκέψεις 86 επ.).

- 40 Όπως προκύπτει, ιδίως, από την ως άνω νομολογία, η Επιτροπή μπορεί, οσάκις αποφασίζει να προσδώσει διαφορετικό βαθμό προτεραιότητας στις διάφορες καταγγελίες των οποίων επιλαμβάνεται, όχι μόνο να ορίζει τη σειρά με την οποία πρόκειται να εξεταστούν οι καταγγελίες αλλ' επίσης και να απορρίπτει καταγγελία λόγω ελλείψεως επαρκούς κοινοτικού συμφέροντος προς συνέχιση της εξετάσεως της υποθέσεως (βλ. επίσης απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Ιανουαρίου 1995 στην υπόθεση T-5/93, Tremblay κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-185, σκέψη 60).
- 41 Πάντως, η διακριτική εξουσία που διαθέτει συναφώς η Επιτροπή δεν είναι απεριόριστη. Έτσι, η Επιτροπή υπόκειται σε υποχρέωση αιτιολογίας όταν αρνείται να δώσει συνέχεια στην εξέταση καταγγελίας, η δε ως άνω αιτιολογία πρέπει να είναι αρκούντως ακριβής και λεπτομερής ώστε να επιτρέψει στο Πρωτοδικείο να ασκήσει αποτελεσματικό έλεγχο επί της ασκήσεως εκ μέρους της Επιτροπής της εξουσίας να καθορίζει προτεραιότητες (βλ. προαναφερθείσα απόφαση Ufex κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψεις 89 έως 95). Ο έλεγχος αυτός δεν οδηγεί κατ' ανάγκη σε υποκατάσταση του Πρωτοδικείου στην εκ μέρους της Επιτροπής εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος, αλλά στοχεύει στο να ελεγχθεί αν η επίδικη απόφαση στηρίζεται σε ανακριβή πραγματικά περιστατικά και αν εκδόθηκε κατά πλάνη περί το δίκαιο, πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως ή κατά κατάχρηση εξουσίας (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1992 στην υπόθεση T-24/90, Automec κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-2223, σκέψη 80).
- 42 Ενόψει των ανωτέρω αρχών, πρέπει να εξεταστούν ο πρώτος και δεύτερος λόγος ακυρώσεως της προσφεύγουσας, καθώς και οι λόγοι που προβλήθηκαν κατά τη συζήτηση ακροατηρίου.
- 43 Όσον αφορά το παραδεκτό του πρώτου λόγου ακυρώσεως, πρέπει να υπομνηστεί ότι το Πρωτοδικείο μπορεί να εξετάζει αυτεπαγγέλτως την παράβαση ουσιαδών τύπων και, ιδίως, των δικονομικών εγγυήσεων που παρέχει η κοινοτική έννομη τάξη (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Μαΐου 1991, C-291/89, Interhotel κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. I-2257, σκέψη 14), σκέψη που ισχύει και όσον αφορά τον αρυόμενο από την ανεπαρκή αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως λόγο ο οποίος προβλήθηκε κατά τη συζήτηση ακροατηρίου.

- 44 Στην προκειμένη περίπτωση, πρέπει να αναγνωρισθεί ότι η απόφαση της 5ης Ιουνίου 1996 παραθέτει με σαφήνεια τους νομικούς και πραγματικούς λόγους που οδήγησαν την Επιτροπή στο συμπέρασμα ότι δεν συντρέχει επαρκές κοινοτικό συμφέρον. Επομένως, είναι αβάσιμη η αρούμενη από την παραβίαση του καθήκοντος αιτιολογήσεως αιτίαση.
- 45 Η αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως καταδεικνύει περαιτέρω ότι η Επιτροπή εξέτασε με προσοχή τα στοιχεία που επικαλέστηκε η προσφεύγουσα, καθώς και, σύμφωνα με όσα επέβαλε εν προκειμένω μια αμερόληπτη ανάλυση, τις παρατηρήσεις της PSA επί του αιτήματός της αναφορικά με τις αιτιάσεις που περιελάμβανε η καταγγελία της. Κατόπιν αυτού, είναι αβάσιμη η αρούμενη από το γεγονός ότι η Επιτροπή παρέβη την υποχρέωσή της να εξετάσει με την ενδεδειγμένη προσοχή την καταγγελία αιτίαση.
- 46 Όσον αφορά τον προβληθέντα κατά τη συζήτηση ακροατηρίου λόγο ακυρώσεως, ο οποίος θεμελιώνεται στην ενώπιον της Επιτροπής διάρκεια της διαδικασίας, πρέπει να υπομνηστεί ότι, σύμφωνα με το άρθρο 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, απαγορεύεται η προβολή νέων λόγων κατά τη διάρκεια της δίκης, εκτός αν αυτοί στηρίζονται σε νομικά και πραγματικά στοιχεία που ανέκλυψαν κατά τη διαδικασία. Δεδομένου ότι ο παρών λόγος ακυρώσεως δεν αποτελεί ανάπτυξη λόγου που προβλήθηκε προηγουμένως, ευθέως ή σωπηρώς, με το εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο και δεν συνδέεται στενά με τον λόγο αυτόν, πρέπει να κριθεί, συνακόλουθα, ως απαράδεκτος. Εξάλλου, ενόψει των περιστάσεων της παρούσας υποθέσεως, δεν απαιτείται η αυτεπάγγελτη εξέταση του οικείου λόγου ακυρώσεως.
- 47 Ακολουθώς, όσον αφορά το πρώτο σκέλος του δευτέρου λόγου, το οποίο θεμελιώνεται στο ότι δεν ελήφθη υπόψη η αποδεικτική ισχύς των στοιχείων που προσκόμισε η προσφεύγουσα, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι η τελευταία προσκόμισε, ως παράρτημα της καταγγελίας της και στο πλαίσιο της μεταγενέστερης αλληλογραφίας της με την Επιτροπή, αφενός, διάφορα έγγραφα με τα οποία γίνεται λόγος για τις δυσχέρειες που αντιμετώπισε για την παράδοση οχημάτων εκ μέρους των αποκλειστικών αντιπροσώπων της PSA που είναι εγκατεστημένοι σε άλλα κράτη μέλη, ιδίως στην Ιταλία και τις Κάτω Χώρες, αφετέρου, έγγραφα σκοπούντα στο να καταδειχθεί ότι η PSA κατέβαλε προσπάθεια στεγανοποίησε των αγορών

ασκώντας πιέσεις επί των αλλοδαπών αποκλειστικών αντιπροσώπων προκειμένου να τους αποτρέψει να προμηθεύσουν με αυτοκίνητα τους εντεταλμένους ενδιαμέσους.

- 48 Στον βαθμό που τα εν λόγω δικόγραφα επισυνάφθηκαν ως παραρτήματα της καταγγελίας, η PSA τα σχολίασε κατά τρόπο εμπειριστατωμένο προκειμένου να καταρρίψει τις αιτιάσεις της προσφεύγουσας. Η PSA αμφισβήτησε ιδίως ότι παρεμποδίζει τη δραστηριότητα των ενδιαμέσων που ενεργούν σύμφωνα με το άρθρο 3, σημείο 11, του κανονισμού 123/85.
- 49 Κατά την εκτίμησή της περί της αποδεικτικής ισχύος των προσκομισθέντων από την προσφεύγουσα στοιχείων, η Επιτροπή δεν έλαβε θέση επί της διαφοράς μεταξύ της τελευταίας και της PSA όσον αφορά την ερμηνεία των εν λόγω εγγράφων. Έκρινε ότι αμφότερες οι απόψεις ήταν αποδεκτές, ήτοι ότι οι αρνήσεις πώλησεως που προέβλεπε το δίκτυο της PSA στόχευαν ενδεχομένως τους εντεταλμένους ενδιαμέσους ή αποκλειστικά τους ανεξάρτητους μεταπωλητές. Η εκτίμηση αυτή δεν είναι προδήλως εσφαλμένη. Τα στοιχεία που προσκόμισε η προσφεύγουσα αποτέλεσαν επίσης αντικείμενο ευλογοφανούς εξηγήσεως εκ μέρους της PSA, υπό την έννοια ότι η τελευταία αντιτασσόταν αποκλειστικά στη δραστηριότητα των ανεξαρτήτων μεταπωλητών, γεγονός που δεν αντίκειται στο δίκαιο του ανταγωνισμού. Επομένως, η Επιτροπή δεν μπορούσε να θεωρεί εν προκειμένω ότι είχε αποδειχθεί παράβαση (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 21ης Ιανουαρίου 1999 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-185/96, T-189/96 και T-190/96, Riviera auto service κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-93, σκέψη 47).
- 50 Επιβάλλεται επίσης η διευκρίνιση ότι η προσβαλλομένη απόφαση δεν πάσχει προδήλη πλάνη περί τη δραστηριότητα της προσφεύγουσας. Πράγματι, η Επιτροπή δεν θεμελιώνει την απόρριψη της καταγγελίας στη διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα δεν ασκούσε αποκλειστικώς τη δραστηριότητα του ενδιαμέσου αλλά και εκείνη του ανεξάρτητου μεταπωλητή. Περιορίζεται στην εκτίμηση ότι είναι πιθανές αμφότερες οι υποθέσεις. Οι διευκρινίσεις της προσφεύγουσας κατά τη συζήτηση ακροατηρίου σχετικά με τους δεσμούς της με την εταιρία Sodima δεν αποτελούν επαρκή στοιχεία ώστε να καταδείξουν ότι ασκεί αποκλειστικά δραστηριότητα παραγγελιοδόχου, εφόσον τα ως άνω στοιχεία προσκομίστηκαν μόλις κατά τη συζήτηση ακροατηρίου, μέσω απλών δηλώσεων του δικηγόρου της, και δεν προκύπτουν από δικόγραφα προσκομισθέντα στο Πρωτοδικείο.

- 51 Επομένως, είναι αβάσιμη η αρουόμενη από πρόδηλη πλάνη περί την εκτίμηση ως προς την αποδεικτική ισχύ των αποδεικτικών στοιχείων που προσκόμισε η προσφεύγουσα αιτίαση.
- 52 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του ως άνω λόγου ακυρώσεως, το οποίο θεμελιώνεται σε πρόδηλη πλάνη περί την εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος προς εξέταση της καταγγελίας, εναπόκειται, ιδίως, στο Πρωτοδικείο να ελέγξει αν προκύπτει από την απόφαση ότι η Επιτροπή στάθμισε τη σημασία της προσβολής που ενδέχεται να επιφέρει στη λειτουργία της κοινής αγοράς η φερομένη παράβαση, την πιθανότητα να αποδειχθεί η ύπαρξή της και την έκταση των μέτρων έρευνας που απαιτούνται για να εκπληρώσει η Επιτροπή, υπό τις βέλτιστες προϋποθέσεις, την αποστολή της να μεριμνά για την τήρηση των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ) (βλ. προαναφερθείσα απόφαση Automoc κατά Επιτροπής, σκέψη 86, προαναφερθείσα απόφαση Tremblay κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 62, και προαναφερθείσα απόφαση Riviera auto service κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 46).
- 53 Συναφώς, η Επιτροπή δεν μπορεί, οσάκις καθορίζει τη σειρά προτεραιότητας κατά την αντιμετώπιση των καταγγελιών που επιλαμβάνεται, να θεωρεί ότι αποκλείονται εκ των προτέρων από το πεδίο δράσεώς της ορισμένες καταστάσεις που εμπίπτουν στην αποστολή που της έχει ανατεθεί με τη Συνθήκη. Η Επιτροπή οφείλει, ιδίως, να εκτιμά σε κάθε περίπτωση τη σοβαρότητα των φερομένων παραβιάσεων του ανταγωνισμού (βλ. προαναφερθείσα απόφαση Ufex κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψεις 92 και 93).
- 54 Η προσβαλλομένη απόφαση δεν περιέχει κανένα ενδεικτικό στοιχείο ικανό να επιτρέψει την υπόθεση ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη της ότι η προσαπτομένη στην PSA συγκεκριμένη συμπεριφορά, σκοπούσα στην παρεμπόδιση των παραλλήλων εισαγωγών οχημάτων εκ μέρους των εντεταλμένων ενδιαμέσων, αν υποθεθεί ότι είναι αποδεδειγμένη, θα μπορούσε να συνιστά ιδιαίτερα σοβαρή προσβολή του ανταγωνισμού.
- 55 Προκειμένου να καταστεί εφικτό να προσδιοριστεί στη συγκεκριμένη περίπτωση αν υφίστατο ή όχι προσβολή των κανόνων του ανταγωνισμού, η Επιτροπή όφειλε περαιτέρω να συλλέξει συμπληρωματικά αποδεικτικά στοιχεία, γεγονός που θα

απαιτούσε ευλόγως μέτρα έρευνας δυνάμει των άρθρων 11 επ. του κανονισμού 17 και ειδικότερα ελέγχους δυνάμει του άρθρου 14, παράγραφος 3, του ίδιου κανονισμού. Επομένως, η εκτίμηση ης Επιτροπής ότι οι έρευνες που απαιτούνταν προκειμένου να μπορέσει η ίδια να αποφανθεί στη συγκεκριμένη περίπτωση αν οι προβαλλόμενες από την προσφεύγουσα παραβάσεις συνηρτώντο με τη διάθεση σημαντικών μέσων δεν παρίσταται ως προδήλως εσφαλμένη.

- 56 Επιπλέον, είναι θεμιτό η Επιτροπή να λαμβάνει υπόψη, κατά την εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος προς έρευνα μιας καταγγελίας, όχι μόνον τη σοβαρότητα της φερομένης παραβάσεως και την έκταση των απαιτούμενων μέτρων έρευνας προκειμένου να καταστεί εφικτό να αποδειχθεί η ύπαρξή της, αλλ' επίσης και την ανάγκη αποσαφήνισης της νομικής καταστάσεως που αφορά η βαλλομένη με την καταγγελία συμπεριφορά, καθώς και τον ορισμό των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων, ενόψει του κοινοτικού δικαίου του ανταγωνισμού, των διαφόρων επιχειρηματιών που αφορά η εν λόγω συμπεριφορά.
- 57 Στην προκειμένη περίπτωση, η προσβαλλομένη απόφαση υπογραμμίζει ορθά ότι τα αντίστοιχα δικαιώματα και υποχρεώσεις των εντεταλμένων ενδιαμέσων, των κατασκευαστών αυτοκινήτων και των διανομέων προσδιορίστηκαν και αποσαφήνιστηκαν με τους προαναφερθέντες κανονισμούς, που εισάγουν εξαίρεση ανά κατηγορία, 123/85 και 1475/95, της 28ης Ιουνίου 1995, με την ανακοίνωση 91/C 329/06 της Επιτροπής, της 4ης Δεκεμβρίου 1991, τιτλοφορούμενη «Διευκρινίσεις σχετικά με τις δραστηριότητες των μεσαζόντων κατά την πώληση αυτοκινήτων» (ΕΕ C 329, σ. 20), καθώς και με τη νομολογία του Πρωτοδικείου και του Δικαστηρίου αντίστοιχα στις αποφάσεις της 22ας Απριλίου 1993 στην υπόθεση T-9/92, Peugeot κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. II-493), και της 16ης Ιουνίου 1994 στην υπόθεση C-322/93 P, Peugeot κατά Επιτροπής (Συλλογή 1994, σ. I-2727). Υπό τις περιστάσεις αυτές, η Επιτροπή μπορούσε να εκτιμήσει, χωρίς να υποπέσει σε πρόδηλη πλάνη, ότι τα εθνικά δικαστήρια και οι εθνικές αρχές ήσαν σε θέση να αντιμετωπίσουν τις φερόμενες με την καταγγελία της προσφεύγουσας παραβάσεις και να διαφυλάξουν τα απορρέοντα από το κοινοτικό δικαιο δικαιώματά της.
- 58 Το γεγονός ότι, στα πλαίσια της υποθέσεως Volkswagen [βλ. απόφαση 98/273/EK, της 28ης Ιανουαρίου 1998, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΚ (IV/35.733 — VW) (ΕΕ L 124, σ. 60)], συμπεριφέρθη εκ πρώτης

όψεως κατά τρόπο ανάλογο προς εκείνο που προσήψε η προσφεύγουσα στην PSA και στο δίκτυό της, εμπλέκοντας και άλλον κατασκευαστή οχημάτων, δεν καταδεικνύει ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη περί την εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος στην παρούσα υπόθεση.

59 Πράγματι, οσάκις βρίσκεται αντιμέτωπη με κατάσταση, στα πλαίσια της οποίας ορισμένα στοιχεία επιτρέπουν να υφίστανται υπόνοιες ότι μερικές μεγάλες επιχειρήσεις ανήκουσες στον ίδιο οικονομικό τομέα ενεργούν κατά τρόπο αντίθετο προς το δίκαιο του ανταγωνισμού, η Επιτροπή νομιμοποιείται να επικεντρώσει τις προσπάθειές της σε μία από τις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις, διευκρινίζοντας παράλληλα στους επιχειρηματίες που θίγονται ενδεχομένως από την παράνομη συμπεριφορά των λοιπών παραβατών ότι εναπόκειται στους ίδιους να προσφύγουν στα εθνικά δικαστήρια. Άλλως, η Επιτροπή θα ήταν υποχρεωμένη να κατατιμήσει τα μέσα που διαθέτει σε διάφορες έρευνες μεγάλου βεληνεκούς, γεγονός που θα συνεπαγόταν τον κίνδυνο να μην τελεσφορίσει καμία από αυτές. Έτσι, θα εξανεμιζόταν το υπέρ της κοινοτικής έννομης τάξεως πλεονέκτημα που απορρέει από την έχουσα παραδειγματική αξία απόφαση έναντι μιας των επιχειρήσεων που διέπραξαν παράβαση, ιδίως δε για τους επιχειρηματίες που εθίγησαν από τη συμπεριφορά των άλλων εταιριών. Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει επίσης να υπομνηστεί ότι η Επιτροπή είχε ήδη παρέμβει, όσον αφορά την Peugeot, με την απόφαση 92/154/ΕΟΚ, της 4ης Δεκεμβρίου 1991, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΟΚ (IV/33.157 — Eco System/Peugeot, ΕΕ 1992, L 66, σ. 1), η οποία αποτέλεσε αντικείμενο των προαναφερθεισών αποφάσεων της 22ας Απριλίου 1993 στην υπόθεση Peugeot κατά Επιτροπής και της 16ης Ιουνίου 1994 στην υπόθεση Peugeot κατά Επιτροπής.

60 Υπό τις περιστάσεις αυτές, το γεγονός ότι η Επιτροπή προτίμησε να συνεχίσει την εξέταση των καταγγελιών που οδήγησαν στην απόφασή της επί της υποθέσεως Volkswagen αντί των στρεφόμενων κατά της PSA καταγγελιών, μεταξύ των οποίων καταλεγόταν και αυτή της προσφεύγουσας, δεν επιτρέπει να διαπιστωθεί ότι η Επιτροπή παρέβη την υποχρέωσή της να εξετάσει, για κάθε περίπτωση χωριστά, τη σοβαρότητα των φερομένων παραβάσεων και το κοινοτικό συμφέρον που επιβάλλει την παρέμβασή της, ούτε ότι υπέπεσε συναφώς σε πλάνη περί την εκτίμηση.

61 Όσον αφορά το τρίτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως, το οποίο θεμελιώνεται σε πρόδηλη πλάνη περί του εντοπισμού του κέντρου βάρους της παραβάσεως, πρέπει

να τονιστεί, κατ' αρχάς, ότι η προσβαλλομένη απόφαση δεν νοείται υπό την έννοια ότι η Επιτροπή εκτίμησε ότι δεν συνέτρεχε κοινοτικό συμφέρον προκειμένου να παρέμβει με την αποκλειστική αιτιολογία ότι το κέντρο βάρους των ενεργειών κατά των οποίων έβαλε η καταγγελία εντοπιζόταν εντός ενός και μόνο κράτους μέλους. Η περίπτωση αυτή δεν αποτελεί παρά ένα από τα στοιχεία που έλαβε υπόψη της στο πλαίσιο της εκτιμήσεώς της, από τη διατύπωση δε της προσβαλλομένης αποφάσεως φαίνεται να προκύπτει ότι το ως άνω στοιχείο περιλαμβάνεται επικουρικώς και εκ περισσού.

- 62 Ακολούθως, όπως προκύπτει από την προσβαλλομένη απόφαση, η Επιτροπή δεν αγνόησε τον διασυνοριακό χαρακτήρα των επιδίκων πράξεων. Ορθώς, πάντως, εκτιμά ότι οι κατά κύριο λόγο εμπλεκόμενοι στην παρούσα υπόθεση, ήτοι ο κατασκευαστής, η προσφεύγουσα και οι καταναλωτές, πελάτες της τελευταίας, βρίσκονται στη Γαλλία και αρμόδιες να επιληφθούν της διαφοράς που ανέκυψε μεταξύ της προσφεύγουσας και της PSA και του δικτύου της είναι οι γαλλικές δικαστικές και διοικητικές αρχές. Τα εθνικά δικαστήρια βρίσκονται ιδίως σε πλεονεκτικότερη θέση απ' ό,τι η Επιτροπή να χωρήσουν στην εξέταση των πραγματικών περιστάσεων που είναι αναγκαία προκειμένου να καταστεί εφικτή η απόφαση επί του ζητήματος αν η προσφεύγουσα ασκεί αποκλειστικά τη δραστηριότητα του παραγγελιοδόχου ή και εκείνη του ανεξάρτητου μεταπωλητή.
- 63 Ασφαλώς, η προσφεύγουσα αμφισβητεί το κατά πόσον τα εθνικά δικαστήρια είναι ικανά να διαφυλάξουν τα δικαιώματά της, πλην όμως δεν υποστήριξε την άποψη αυτή με συγκεκριμένα ενδεικτικά στοιχεία από τα οποία θα προέκυπτε ότι οι κανόνες διεθνούς δικαιοδοσίας και δικαστικής αμοιβαίας αρωγής δεν θα επέτρεπαν στην προκειμένη περίπτωση στα γαλλικά δικαστήρια να λάβουν υπόψη τα διασυνοριακά στοιχεία της διαφοράς.
- 64 Επομένως, δεν πάσχει από πρόδηλες πλάνες περί τον εντοπισμό των σχετικών πραγματικών περιστάσεων η εκτίμηση της Επιτροπής ως προς το κοινοτικό συμφέρον να συνεχίσει τον έλεγχο της καταγγελίας της προσφεύγουσας.
- 65 Έπεται ότι ο πρώτος και δεύτερος λόγος ακυρώσεως, καθώς και οι προβληθέντες κατά τη συζήτηση ακροατηρίου δύο λόγοι, είναι απορριπτέοι.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος θεμελιώνεται σε πρόδηλη πλάνη περί την εκτίμηση εκ μέρους της Επιτροπής σχετικά με το αίτημα περί λήψεως προσωρινών μέτρων

- 66 Εναπόκειται στην Επιτροπή, κατά την άσκηση της εξουσίας της ελέγχου που της απονέμουν, σε θέματα ανταγωνισμού, η Συνθήκη και ο κανονισμός 17, να αποφασίσει, δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 1, του ως άνω κανονισμού, αν επιβάλλεται η θέσπιση προσωρινών μέτρων. Για τη χορήγηση παρομοίων μέτρων, πρέπει να πληρούνται δύο προϋποθέσεις και συγκεκριμένα, πρώτον, οι πρακτικές ορισμένων επιχειρήσεων να είναι εκ πρώτης όψεως ικανές να στοιχειοθετούν παραβίαση των κοινοτικών κανόνων περί ανταγωνισμού δυνάμενη να αποτελέσει αντικείμενο επιβολής κυρώσεων με απόφαση της Επιτροπής. Δεύτερον, πρέπει να επείγει η αντιμετώπιση καταστάσεως ικανής να προκαλέσει σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία στον διάδικο που ζητεί τη λήψη των μέτρων ή που είναι απαράδεκτη για το γενικό συμφέρον (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Ιανουαρίου 1992 στην υπόθεση T-44/90, La Cinq κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-1, σκέψη 28).
- 67 Στην προκειμένη περίπτωση, η προσφεύγουσα περιορίστηκε να ζητήσει τη λήψη των προσωρινών μέτρων, χωρίς να διευκρινίσει πώς πληρούνται οι απαιτούμενες για τη χορήγησή τους προϋποθέσεις. Περαιτέρω, δεν δικαιολόγησε το βάσιμο του αιτήματός της μετά την παραλαβή του εγγράφου της Επιτροπής της 11ης Αυγούστου 1994 (το οποίο προαναφέρθηκε στη σκέψη 4). Υπό τις περιστάσεις αυτές, δεν μπορεί να αναγνωρισθεί ότι συντρέχει οποιαδήποτε πλάνη περί την εκτίμηση εκ μέρους της Επιτροπής. Επομένως, ο τρίτος λόγος είναι αβάσιμος.

Επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος θεμελιώνεται σε κατάχρηση εξουσίας

- 68 Η προσφεύγουσα περιορίζεται να αναφερθεί αορίστως με τα υπομνήματά της σε αρχές του δικαίου καθώς και σε αποφάσεις αφορώσες την έννοια της καταχρήσεως εξουσίας, χωρίς να διευκρινίζει πώς, κατά την άποψή της, ο λόγος αυτός ακυρώσεως θα έπρεπε να ληφθεί υπόψη στην προκειμένη περίπτωση. Άρα, ο ως άνω λόγος

ακυρώσεως δεν πληροί τις επιταγές του άρθρου 19 του Οργανισμού (ΕΚ) του Δικαστηρίου και του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου. Επομένως, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος.

- 69 Έπεται ότι είναι αβάσιμο το αίτημα περί ακυρώσεως της αποφάσεως της 5ης Ιουνίου 1996.

Επί των αιτημάτων περί αποζημιώσεως (υποθέσεις T-189/95, T-39/96 και T-123/96)

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

- 70 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πταίσμα δυνάμενο να επισύρει την εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινότητας λόγω του ότι η τελευταία παρέβη την απορρέουσα από το άρθρο 3 της Συνθήκης και το άρθρο 3 του κανονισμού 17 υποχρέωσή της να επιτύχει την παύση της παραβάσεως του κοινοτικού δικαίου που διέπραξε επιχείρηση, ενώ η παράλειψη της Επιτροπής της προκάλεσε ζημία.
- 71 Η Επιτροπή αμφισβητεί το παραδεκτό των αιτημάτων περί αποζημιώσεως με το αιτιολογικό ότι τα δικόγραφα δεν είναι σύμφωνα προς τις διατάξεις του άρθρου 19 του Οργανισμού του Δικαστηρίου και του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου. Η Επιτροπή εκτιμά ότι τα αιτήματα περί αποζημιώσεως είναι και αβάσιμα. Κατά την άποψή της, δεν μπορεί να

της προσαφθεί οποιαδήποτε υπαίτια συμπεριφορά κατά την αντιμετώπιση της καταγγελίας, η δε προσφεύγουσα δεν αλτέριξε ούτε την ύπαρξη της ζημίας ούτε την ύπαρξη αιτιώδους συναφείας μεταξύ της ζημίας και της φερομένης παραλείψεως.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

72. Επιβάλλεται να υπομνηστεί ότι, σύμφωνα με πάγια νομολογία, τα αιτήματα περί αποκατάστασης ζημίας πρέπει να απορρίπτονται στον βαθμό που εμφανίζουν στενό δεσμό με τα αιτήματα περί ακυρώσεως, τα οποία έχουν απορριφθεί με τη σειρά τους (προαναφερθείσα απόφαση του Πρωτοδικείου στην υπόθεση *Riviera auto servise* κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 90, καθώς και απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Ιουνίου 1996 στην υπόθεση *T-150/94, Vela Palacios* κατά ΟΚΕ, Συλλογή Υπ.Υπ. 1996, σ. Π-877, σκέψη 51). Σε κάθε περίπτωση, κατά πάγια νομολογία, η Επιτροπή δεν οφείλει, όταν επιλαμβάνεται καταγγελίας δυνάμει του άρθρου 3 του κανονισμού 17, να εκδώσει απόφαση σχετικά με την ύπαρξη ή όχι της φερομένης παραβάσεως, εκτός και αν η καταγγελία εμπίπτει στις αποκλειστικές αρμοδιότητές της, πράγμα το οποίο δεν συμβαίνει εν προκειμένω (βλ., επί παραδείγματι, προαναφερθείσα απόφαση *Tremblay* κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 59). Επομένως, η συμπεριφορά της Επιτροπής, κατά της οποίας βάλλει η προσφεύγουσα με τα παρόντα αιτήματά της περί αποζημιώσεως, δεν μπορεί να συνιστά πταίσμα δυνάμενο να επισύρει την ευθύνη της Κοινότητας.
73. Υπό τις περιστάσεις αυτές, πρέπει να απορριφθούν τα αιτήματα περί αποζημιώσεως, χωρίς να απαιτείται η εξέταση του ζητήματος αν οι αναπτύξεις της προσφεύγουσας ως προς τη φύση και την έκταση της ζημίας και ως προς την αιτιώδη συνάφεια μεταξύ της προσαπτομένης συμπεριφοράς της Επιτροπής και την ως άνω ζημία είναι επαρκείς ενόψει των απαιτήσεων του άρθρου 19 του Οργανισμού του Δικαστηρίου και του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 74 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του αντιδίκου. Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 5, πρώτο εδάφιο, ο παραιτούμενος διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του αντιδίκου με τις παρατηρήσεις του επί της παραιτήσεως. Εντούτοις, κατόπιν αιτήσεως του παραιτουμένου διαδίκου, τα δικαστικά έξοδα φέρει ο αντίδικος, εφόσον το δικαιολογεί προφανώς η στάση του. Τέλος, σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, το Πρωτοδικείο μπορεί να κατανείμει τα δικαστικά έξοδα ή να αποφασίσει ότι κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά έξοδά του σε περίπτωση μερικής ήττας αμφοτέρων ή εφόσον συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι.
- 75 Ως προς την υπόθεση T-189/95, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφυγή κατά παραλείψεως από την οποία παραιτήθηκε η προσφεύγουσα ασκήθηκε εκπρόθεσμα, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα κάλεσε την Επιτροπή να ενεργήσει στις 24 Απριλίου 1995, ενώ η προσφυγή της ασκήθηκε μόλις στις 9 Οκτωβρίου 1995. Δεδομένου ότι τα λοιπά αιτήματα της προσφυγής είναι απαράδεκτα, η προσφεύγουσα πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.
- 76 Στα πλαίσια της υποθέσεως T-39/96, η προσφυγή κατά παραλείψεως από την οποία παραιτήθηκε η προσφεύγουσα κατέστη άνευ αντικειμένου λόγω της εκδόσεως εκ μέρους της Επιτροπής της αποφάσεως περί απορρίψεως, ενώ τα λοιπά αιτήματα της προσφεύγουσας είναι απαράδεκτα. Υπό τις περιστάσεις αυτές, δικαιολογείται κάθε διάδικος να φέρει τα δικαστικά έξοδά του.
- 77 Επειδή η προσφεύγουσα ηττήθηκε στην υπόθεση T-123/96, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με τα αιτήματα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) **Απορρίπτει τις προσφυγές.**
- 2) **Η προσφεύγουσα φέρει τα δικαστικά έξοδα των υποθέσεων T-189/95 και T-123/96.**
- 3) **Στα πλαίσια της υποθέσεως T-39/96, κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά έξοδά του.**

Vesterdorf

Pirrung

Βηλαράς

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 13 Δεκεμβρίου 1999.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

B. Vesterdorf